

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 28 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β — ΑΡΙΘ. 1

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, ποκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλον ἀρχεται τὸ Γ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξαμηνίαν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀπὸ τοῦ ἐπομένου Β' φύλλου τοῦ τρ. ἔτους.

• Ἡ Διεύθυνσις.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

ΚΣ'

• Ὁ κ. βρόνος Ροζενδάλ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν πιστὸν τοῦ Σεραφεῖμ νὰ ᾔναι ἑτοιμὸς καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἐξ ἐκείνων

οἵτινες δὲν σπεύδουσι μὲν ἀλλὰ φθάνουσι πάντοτε ἐγκρίτως, ἤρξατο ἐνεργῶν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὡς θὰ ἴδωμεν ἔφθανε κάποτε ταχύτερον τοῦ δέοντος.

Ἄλλως τε εἰς τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὸν ἐγκέφαλον ἐπὶόαζον, δύναται τις εἰπεῖν, περισσότεραι ἀποτρόπαι σκέψεις, παρ' ὅσας ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ ὁ ἐγκέφαλος κακούργου.

Εἰς τὸ νὰ σχεδιάζῃ, ἐνέδραξ ἐπιθέσεις, ὑπονόμους καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντίζηλόν δὲν εἶχε καὶ τὰ ἐσχεδιάζειν ψυχραίμως, ἀπαθῶς μετὰ φρένα ἀτάραχον ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τῆς ἐργασίας του.

Οὕτως ὁ κύρ Σεραφεῖμ εἶχε πάντοτε ἐν τῷ κρανίῳ, ἰδέαν τινα ἱσσε χρησιμεύσουσαν αὐτῷ ὅπως δῆποτε, καὶ συγχρόνως, τὸ κατὰλληλον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς πρόσωπον, πρόσωπον δυνάμενον νὰ ἐξαγορασθῇ, συνειδήσιν ἐπιτηδεῖν πρὸς πώλησιν, καὶ χεῖρα πρόθυμον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Σεραφεῖμ ἦτο ὀρθιος ἀπὸ πρωΐας.

Ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν εἶχε φανῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ δὲ αὐγὴ ἤτις διὰ τοὺς Παρισίους οὐδόλως εἶναι ροδοδάκτυλος, μόλις εἶχε φανῇ ὅπως τὸν ἀναγγεῖλει.

Ἐξυρισμένος ἐπιμελῶς ὁ κ. Σεραφεῖμ, ἠπλώθη νάχελως ἐπὶ τῆς ἐυρυχώρου καὶ καστανοχρόου ἑώρας του, ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου γραφείου του, τοῦ πλήρους παλαιῶν κιτρισιμένων χαρτίων τοποθετημένων κατὰ τάξιν.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐφαίνετο ὁ προσορισμένος καὶ κατάλληλος κάτοικος τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ γραφείου τοῦ κεκοσμημένου δι' ἀρχαίων εἰκόνων καὶ ζωγραφιῶν τοῦ εὐαγγελίου.

Καὶ ἡσθάνετό τις εἰσπερχόμενος ἐν αὐτῷ εἶδος σεβασμοῦ πρὸς τὴν αὐστηρὰν σεβαρότητα τῆς διασκευῆς, τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου δωματίου, καὶ πλήρη, ἐμπιστοσύνην πρὸς

τὴν ἡρεμὸν καὶ πρᾶον φυσιογνωμίαν τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ, ἔχουσιν τὸ ἐξωτερικὸν δικαστοῦ καὶ ἐλέγχουσιν αὐστηρότητα ἡθῶν καὶ καθαρότητα συνειδήσεως μετὰ τὸν μελανὸν ἐπὶ κεφαλῇ σκούφον του.

Οὗτος ἡρεμήνησε καθίσας χαρτία τινά, ἐξήτασεν ἄλλα, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολάς μέχρι τῆς ὀγδοῆς π. μ. ὥρας.

Εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς ὑπηρετρία νῆα καὶ κομψευομένη, κοντὴ τὸ ἀναστήμα καὶ πολύσαρκος, τὸ στῆθος ἔχουσα πρὸς ὅν, ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου δίσκον, ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ κύαθος τοῦ καφέ, ποτήριον ὕδατος, ὁ ἄρτος καὶ τὸ βούτυρον, τὸ ἀναλλοίωτον πρόγευμα τοῦ ἐντίμου κυρίου της.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ τὴν παρετήρησε δι' ὀφθαλμοῦ φιλοπαίγμονος, κατεβρόχθισε μετὰ ὕψος ὑποκριτικόν τὸ καφέχαλὰ του, ἐνῷ ἡ ὑπηρετρία ἵστατο πρὸ αὐτοῦ τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἔχουσα, καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη. Εἶτα ἡγέρθη, τὴν ἐκτύπησε θωπευτικῶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς, ὡς μοναχὸς διδὼν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἐργασίῶν, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ὃν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὶδος του, καὶ ἐφοδιασθεὶς δι' ἀλλεξιβροχίου, ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προσηύχῃ.

Ἡ ὑπηρετρία, ὑπεγείρας τὸ παραπέτασμα, τὸν ἐθεώρει ἀναχωροῦντα διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀμπά, σχεδὸν ἐρήμου τότε καὶ νιζόμενον ὀπισθεν τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου.

— Ἀ, γέρο κατεργάρη! εἶπε· πάει νὰ φουρκίσῃ τὸν πτωχὸ κόσμον γιὰ νὰ μπάσῃ λεπτὰ, καθὼς λέγει.

Καὶ διευθετοῦσα τὸ δωματίον ἐσήκωσε τὸν δίσκον.

— Κύτταξε, εἶπεν, οὔτε ἓνα ψύχουλο δὲν ἄφισε νὰ πέσῃ χάμου! ἓνα μερμίγκι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κοντὰ του!

Καὶ ἀπερχομένη ἐμονολόγει πάντοτε.

— Μολαταῦτα δὲν εἶναι καὶ κακὸς ἄνθρωπος. Ἀλήθεια κοκοῦται πονηρία δὲν ἔχει!